

OVER HET VOORONTWERP VAN PROGRAMMA-DECREET BIJ DE BEGROTINGSOPMAAK 2027

Vlaamse Raad WVG
Welzijn • Volksgezondheid • Gezin

Advies van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, Wetstraat 34-36, 1040 Brussel

W www.vlaamseraadwvg.be – T +32 2 209 01 11 – E info@vlaamseraadwvg.be

Adviesvraag	Voorontwerp van Decreet Programmadecreet bij de begrotingsopmaak 2027	
Adviesvrager	Ben Weyts - Viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Begroting en Financiën, Vlaamse Rand, Onroerend Erfgoed en Dierenwelzijn	
Ontvangst adviesvraag	10 oktober 2026	
Decretale opdracht	adviesfunctie	
Goedkeuring	Intersectorale kamer op 21 oktober 2026	
	Na schriftelijke stemming: 24 voor, 1 tegen en 0 onthoudingen	
Contactpersoon	Gunter Naets	gnaets@serv.be
	Kristel Bogaerts	kbogaerts@serv.be

Inhoud

1.	Niet-indexering van de werkingsmiddelen	4
2.	Onthaalouders	5
3.	Groeipakket	7
4.	Medisch-technische ziekenhuisdiensten	12

Advies

Omwille van de bijzonder korte adviesperiode spreekt de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (WVG) zich in dit advies over het voorontwerp van programmadecreet bij de begroting 2027 alleen uit over die bepalingen die een directe impact hebben op het beleidsdomein WVG. Ook gaat dit advies niet in op die begrotingsmaatregelen m.b.t. WVG die niet in het programmadecreet zijn opgenomen.

De raad betreurt dat de adviestermijn bij dit voorontwerp van programmadecreet beperkt wordt tot minder dan het bij decreet bepaald minimum van 10 werkdagen.

1. Niet-indexering van de werkingsmiddelen

Artikel 39 wijzigt het programmadecreet bij de begroting 2025 en bevriest opnieuw de indexering van niet-loongebonden werkingsmiddelen, nu tot en met 2029. Daarnaast wordt ook het instandhoudingsforfait voor de ziekenhuizen in 2027 uitzonderlijk niet geïndexeerd.

De Vlaamse Regering kiest er dus opnieuw voor om de werkingsmiddelen niet te indexeren en zet daarmee een besparingsbeleid voort dat niet wordt onderbouwd. Ook de gedeeltelijke indexering die in het programmadecreet bij de begroting 2025 nog was voorzien voor 2028 en 2029, wordt geschrapt. Deze besparingsmaatregel loopt al meer dan vijftien jaar in nagenoeg alle sectoren binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (WVG). De gecumuleerde impact ervan is bijzonder groot en zet de duurzame werking, de kwaliteit en de betaalbaarheid van zorg en ondersteuning steeds verder onder druk.

De Raad stelt bovendien vast dat deze besparingen generiek worden toegepast, zonder voldoende rekening te houden met de specifieke kenmerken van sectoren, hun opdrachten, doelgroepen, regelgeving en kostenstructuur. Tegelijk is de gecumuleerde impact van de jarenlange niet-indexering nog steeds niet grondig onderzocht. Daardoor blijft het onduidelijk welke gevolgen de besparingen hebben voor de kwaliteit, het aanbod, de toegankelijkheid, de betaalbaarheid en de rechtvaardigheid van zorg en ondersteuning. De impact kan verschillen voor de verschillende sectoren maar ook voor de organisaties, de professionals in zorg en de mensen die een beroep doen op zorg en ondersteuning. Ook de bredere maatschappelijke gevolgen komen onvoldoende in beeld. De Raad vraagt daarom opnieuw dat de Vlaamse overheid de gecumuleerde impact van de opeenvolgende niet-indexeringen systematisch in kaart brengt, transparant rapporteert en publiek verantwoordt.

Voor de ziekenhuizen komt daar in 2027 een bijkomende maatregel bovenop. De uitzondering op de niet-indexering voor het instandhoudingsforfait wordt opgeheven. Wanneer de kosten voor de exploitatie van roerende en onroerende goederen verder stijgen, neemt de kloof tussen het forfait en de werkelijke kosten verder toe. Bovendien wordt ook de correctiefactor

toegepast, waarbij 33% van de middelen die nog via onderdeel A1 van het BFM worden vereffend, in mindering wordt gebracht op het instandhoudingsforfait. De combinatie van beide maatregelen vergroot het risico dat het forfait steeds minder aansluit bij de reële kosten waarmee ziekenhuizen worden geconfronteerd en verhoogt zo de financiële druk op hun werking.

De raad doet volgende aanbevelingen:

- Voorzie opnieuw in een structurele en volwaardige indexering van de werkingsmiddelen, afgestemd op de reële kostenontwikkeling en met voldoende aandacht voor de specifieke kostenstructuur van de verschillende WVG-sectoren.
- Voer een grondige en sectorspecifieke impactanalyse uit van de gecumuleerde niet-indexering en maak de resultaten transparant. Breng daarbij de gevolgen voor kwaliteit, aanbod, toegankelijkheid, betaalbaarheid en rechtvaardigheid van zorg en ondersteuning in kaart.
- Vrijwaar een toereikende financiering van de ziekenhuizen door het instandhoudingsforfait ook in 2027 te indexeren en de correctiefactor van 33% te herbekijken in functie van de reële kosten.

2. Onthaalouders

Artikel 105 van het voorontwerp van programmadecreet bij de begrotingsopmaak 2027 schaft vanaf 1 april 2027 de doelgroepvermindering voor de socialezekerheidsbijdragen voor onthaalouders met een sui-generisstatuut af. De Vlaamse Regering kadert deze maatregel binnen haar ambitie om het werknemersstatuut voor onthaalouders verder uit te bouwen. Door de doelgroepvermindering voor organisatoren die onthaalouders tewerkstellen binnen het sui-generisstatuut op te heffen, wil zij de overstap naar het werknemersstatuut versnellen.

De raad bevestigt zijn steun voor het principiële uitgangspunt van de Vlaamse Regering om het sui-generisstatuut voor onthaalouders uit te doven en uiteindelijk stop te zetten. Om deze transitie te doen slagen, herhaalt de raad dat alle toekomstige maatregelen consequent bijdragen aan de aantrekkelijkheid van het werknemersstatuut en geen nieuwe stimulansen creëren om in het sui-generisstatuut te blijven. Zo moeten bijvoorbeeld onthaalouders die overstappen naar het werknemersstatuut hun ervaring kunnen meenemen in hun loon[1]

De raad betwijfelt of het afschaffen van de doelgroepvermindering daadwerkelijk zal leiden tot de versnelde overstap naar het werknemersstatuut die de Vlaamse Regering beoogt. De maatregel heeft immers geen rechtstreeks financieel effect op de onthaalouders met een sui-

[1] Vlaamse Raad WVG (23 oktober 2025), Advies over het Voorontwerp besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het Vergunningsbesluit van 22 november 2013, het Subsidiebesluit van 22 november 2013 en het Procedurebesluit van 9 mei 2014, wat betreft een transitie in de gezinsopvang en de groepsopvang samenwerkende onthaalouders naar werken met werknemers.

generisstatuut zelf maar verhoogt in de eerste plaats de kosten voor de organisatoren van gezinsopvang.

Het is onduidelijk waarom tijdens het lopende uitfaseringstraject bijkomende financiële lasten opgelegd worden aan de organisatoren. Door het wegvallen van de doelgroepvermindering zullen hogere RSZ-bijdragen moeten betaald worden, terwijl de subsidie voor gezinsopvang ongewijzigd blijft. Daardoor dreigt de bestaande subsidiëring niet langer te volstaan om de reële kosten te dekken. Alleen mét de doelgroepvermindering, volstaat de subsidie per kinderopvangprestatie op jaarbasis min of meer om zowel de onkostenvergoeding voor de onthaalouders als de bijbehorende RSZ-bijdragen te dekken.

De raad vraagt daarom om de doelgroepvermindering voor onthaalouders met een sui-generisstatuut te behouden zolang dit statuut nog van toepassing is. Als de doelgroepvermindering toch wordt afgeschaft, moet de bijkomende RSZ-kost voor de organisatoren minstens volledig worden gecompenseerd via een overeenkomstige verhoging van de subsidie per kinderopvangprestatie die Opgroeien uitbetaalt. Voor een dergelijke compensatie bestaan bovendien precedenten. Opgroeien heeft de subsidiëring in het verleden meermaals aangepast naar aanleiding van wijzigingen in de RSZ-bijdragen voor onthaalouders met een sui-generisstatuut[2].

Tot slot moet deze maatregel volgens de raad worden beoordeeld tegen de achtergrond van het bestaande tekort aan formele kinderopvang en het verlies van opvangplaatsen bij onthaalouders in de voorbije jaren. Een bijkomende financiële belasting van de gezinsopvang zal de draagkracht van organisatoren verder onder druk zetten. De raad waarschuwt daarom voor de mogelijke negatieve gevolgen voor de beschikbaarheid en toegankelijkheid van kinderopvang en, bij uitbreiding, voor de pedagogische, sociale en economische functies die de kinderopvang voor kinderen, gezinnen en de samenleving vervult.

De raad doet volgende aanbevelingen:

- Behoudt de doelgroepvermindering zolang het sui-generisstatuut bestaat. Indien de doelgroepvermindering toch wordt afgeschaft, vraagt de raad om de bijkomende RSZ-kosten voor organisatoren volledig te compenseren via een overeenkomstige verhoging van de subsidie per kinderopvangprestatie.
- Beoordeel de financiële en maatschappelijke impact van de maatregel vooraf grondig en toon daarbij aan dat de afschaffing daadwerkelijk bijdraagt aan een versnelde overstap naar

[2] Zo werd de subsidie per kinderopvangprestatie vanaf 1 april 2022 verhoogd naar aanleiding van de verhoging van het gewaarborgd gemiddeld minimummaandinkomen (GGMMI) als gevolg van het federale sociaal akkoord van 8 juni 2021. Die verhoging leidde tot een aanzienlijke stijging van de RSZ-bijdragen voor organisatoren van gezinsopvang. Ook in 2024 werd een gelijkaardige aanpassing doorgevoerd. Vanaf 1 april 2026 verhoogde de Vlaamse Regering om dezelfde reden opnieuw de subsidie per kinderopvangprestatie, via het besluit van de Vlaamse Regering van 26 juni 2026 tot wijziging van het subsidiebesluit van 22 november 2013 wat betreft het bedrag van de subsidie voor inkomenstarief voor gezinsopvang.

het werknemersstatuut en vermijden dat bijkomende financiële druk op organisatoren leidt tot een verdere afname van het aanbod aan gezinsopvang.

3. Groeipakket

De **artikelen 122 tot en met 133** bevatten een aantal maatregelen die ingrijpen op het Groeipakket. Het gaat in het bijzonder over de beperking van het startbedrag geboorte en adoptie tot het eerste kind (met uitzondering voor meerlingen), de schrapping van de kinderopvangtoeslag, de beperking van het recht tot 23 jaar (met overgangsregeling), de universele participatietoeslag voor plus 18 jarigen, het schrappen van de schoolverlatersregeling (met overgangsregeling), de verkorting van de verjaringstermijn van vijf naar drie jaar voor vorderingen van begunstigden en de bevriezing leeftijdsbijslag.

Er wordt met deze maatregelen geraakt aan de twee doelstellingen (kostencompensatie en armoedebestrijding) én aan de basisprincipes (recht van het kind en gelijkwaardigheid) van het Groeipakket. **De Raad formuleert een brede bezorgdheid over de gecumuleerde impact van deze maatregelen binnen het Groeipakket.**

Vooral grote gezinnen, gezinnen met jonge kinderen, gezinnen met een laag inkomen, gezinnen met kinderen in de overgangsregeling, jongeren met een minder lineair studie- of arbeidsmarkttraject en personen met een zorgnood dreigen relatief zwaarder de impact te voelen.

De Raad vraagt dat elke maatregel beter en afzonderlijk wordt getoetst aan het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, het standstillbeginsel, de rechtszekerheid en de proportionaliteit. De begrotingsnoodzaak en de spreiding van de inspanning over verschillende groepen zijn onvoldoende als motivering. **Er is voor de Raad nood aan een armoedetoetsing en een impactanalyse van de gecumuleerde maatregelen, met aandacht voor afgeleide rechten, verdelingseffecten en technische uitvoerbaarheid.**

3.1. Schoolverlatersregeling

Artikel 123 schrapt de bestaande schoolverlatersregeling die jongeren nog tot aan hun eerste tewerkstelling en tot maximaal 12 maanden na het afstuderen recht geeft op het Groeipakket.

Het Groeipakket is in de overgang van onderwijs naar werk een tijdelijk extra vangnet voor de jongeren en hun gezinnen. Dit vangnet is belangrijk voor kwetsbare jongeren, jongeren met een grotere afstand tot de arbeidsmarkt en/of zonder sterk familiaal vangnet. **Het schrappen van deze regeling kan algemeen de kansen op duurzame tewerkstelling verkleinen en reeds aanwezige problemen bij dak- en thuisloosheid van een jongere versterken.**

De Raad mist op dit moment nog de samenhang met de federale werkloosheidsreglementering en de inschakelingsuitkering. De Raad heeft ook vragen bij de situatie waarin een jongere na 1 januari 2027 wisselt tussen het statuut van schoolverlater en student.

Aanbevelingen

- Behoud een schoolverlatersregeling minstens voor jongeren met een kwetsbaar profiel of zonder ander (inkomens)vangnet.
- Waarborg dat een tijdelijke hervatting van studies het resterende krediet als schoolverlater niet doet vervallen.
- Stem de hervorming vooraf af met de federale regels over beroepsinschakeling en uitkeringen en voorkom periodes van financiële onzekerheid.

3.2. Startbedrag geboorte en adoptie

Artikelen 124 en 125 beperken het startbedrag tot een eerste kind binnen dezelfde begunstigdenkern, met een uitzondering voor meerlingen.

De komst van elk kind brengt recurrente en niet-overdraagbare kosten met zich mee. Bovendien leiden geboorte-, adoptie- of ouderschapsverlof tijdelijk tot inkomensverlies. Het beperken van het startbedrag tot eerste kinderen en meerlingen kan niet louter verantwoord worden vanuit het hergebruik van bepaalde goederen. **Voor de Raad raakt deze maatregel aan het principe dat het Groeipakket een recht van elk kind is en treft grote gezinnen en gezinnen in armoede relatief zwaarder.** De Raad beoordeelt de uitzondering voor meerlingen wel positief. Ze erkent dat de gelijktijdige komst van meerdere kinderen gepaard gaat met specifieke en aanzienlijk hogere kosten.

De afbakening om het startbedrag te beperken tot het eerste kind per begunstigdenkern en de meerlingen kan leiden tot moeilijk uitlegbare verschillen tussen vergelijkbare gezinssituaties en tot complexe controles en terugvorderingen. De toekenning van het startbedrag wordt afhankelijk van de gezinskeuzes van de ouders (eerdere kinderen, partnerrelatie, nieuwe gezinssamenstelling).

Aanbevelingen

- Behoud het startbedrag voor elk kind of onderbouw met objectieve kostengegevens waarom een onderscheid verantwoord en proportioneel is.
- Motiveer duidelijker de afwijkende behandeling van meerlingen, nieuw samengestelde gezinnen en gewijzigde partnerrelaties ten aanzien van het gelijkheidsbeginsel.
- Hanteer negen maanden overgangstijd, zodat gezinnen die al een kind verwachten niet afhankelijk zijn van kennis over een vervroegde aanvraag.

3.3. Maximumleeftijd recht op Groeipakket

Artikelen 123, 126 en 127 voorzien in een beperking van het recht op een Groeipakket tot 24 jaar vanaf 2027 en tot 23 jaar vanaf 2029.

De Raad wijst hier op een realiteit van langere opleidingen (bv. geneeskunde), heroriëntering, taalverwerving, de combinatie van studie en werk en studievertraging door ziekte, handicap, mantelzorg of rouw. Jongeren uit kwetsbare gezinnen lopen vaker schoolvertraging op en worden door deze leeftijdsbeperkingen mogelijk disproportioneel geraakt.

Het verlies van het Groeipakket voor deze jongeren en hun gezinnen kan verder gaan dan louter het basisbedrag. Het stopzetten van het Groeipakket heeft voor de gezinnen ook een impact op de toekenning van de sociale toeslagen aan andere kinderen in het gezin (toepassing inkomensgrenzen) en andere rechten zoals onder andere overlevingspensioenen, integratietegemoetkomingen, werkloosheidsuitkeringen, kortingen onroerende voorheffing en echtscheidingsvonnissen.

De start op 1 januari 2027 doorbreekt de verwachtingen van jongeren die al aan een academiejaar of opleidingstraject zijn begonnen.

De uitzondering voor behartenswaardige situaties is noodzakelijk. Er moet minstens aandacht gaan naar ziekte en handicap, mantelzorg, rouw, wezen en halfwezen, nieuwkomers met taalachterstand en sociale of financiële overmacht. Deze regeling kan nog niet worden beoordeeld omdat doelgroep, bewijsvoering en procedure nog niet werden uitgewerkt. Een discretionaire en/of bewijsintensieve regeling kan leiden tot ongelijke toepassing, non-take up en hoge administratieve kosten. Daarom is het bestaande Behartenswaardigheidsplatform met VUTG en de uitbetalingsactoren dat beslist over het afzien van terugvorderingen hiervoor alleszins niet geschikt.

Aanbevelingen

- Laat jongeren lopende studie- en opleidingstrajecten onder de bestaande voorwaarden voltooien en laat wijzigingen aansluiten bij het academiejaar.
- Breng vooraf alle effecten op sociale toeslagen, uitkeringen, onderhoudsregelingen en andere afgeleide rechten in kaart en stem oplossingen af met andere regelingen, ook op het federale niveau.
- Leg vóór de inwerkingtreding duidelijke, ruime en controleerbare criteria vast. Combineer deze rechtszekerheid met een restcategorie voor aantoonbare overmacht. Organiseer de toekenning zoveel mogelijk automatisch.

3.4. Universele participatietoeslag 18 tot 24 jaar

De **artikelen 128 en 129** regelen dat jongeren die recht kunnen geven op gezinsbijslagen tot en met de maand waarin ze 25 jaar worden en zich in een behartenswaardige situatie bevinden ook nog recht geven op een universele participatietoeslag.

Het recht op een universele participatietoeslag is positief maar biedt onvoldoende compensatie voor de andere inperkingen binnen het Groeipakket waarin het Programmadecreet BO 2027 voorziet.

3.5. Kinderopvangtoeslag

De **artikelen 122, 130 en 131** voorzien de schrapping van de kinderopvangtoeslag voor de niet-inkomensgerelateerde kinderopvang.

De Raad vreest vooral voor de gevolgen bij gezinnen die door plaatsgebrek niet voor opvang volgens inkomenstarief kunnen kiezen. Gezinnen met een lopend contract hebben hun financiële planning gebaseerd op de toekenning van de toeslag.

Door het schrappen van de kinderopvangtoeslag kan de vraag naar inkomensgerelateerde opvang toenemen, terwijl het aanbod al ontoereikend is. Dit heeft niet alleen gevolgen voor de betaalbaarheid maar ook voor de combinatie van arbeid en gezin en de economische, pedagogische en sociale functie van kinderopvang.

Aanbevelingen

- Behoud de kinderopvangtoeslag totdat voldoende betaalbare opvang met inkomenstarief beschikbaar is.
- Behoud bij schrapping de kinderopvangtoeslag minstens nog voor de reeds lopende opvangcontracten als een overgangsregeling. Als dat niet mogelijk is, moeten gezinnen die dat wensen, ondersteund worden bij het zoeken naar een betaalbaar alternatief.
- Monitor de impact op betaalbaarheid, wachtlijsten, arbeidsparticipatie, toegankelijkheid en financiële leefbaarheid van organisatoren.

3.6. Verjaringstermijn voor vorderingen van begunstigden

Artikel 132 verkort de verjaringstermijn van vijf naar drie jaar voor vorderingen van begunstigden.

De Raad stelt zich vragen bij de proportionaliteit van deze ingreep. De mogelijk te realiseren besparing is eerder beperkt maar kan een kleine, kwetsbare groep wel hard treffen. Voor verschilbetalingen en veel reguliere rechten zou drie jaar kunnen volstaan, maar bij zorgtoeslagen kan een recht laattijdig worden vastgesteld en kan het verlies doorwerken naar afgeleide rechten. Ook in situaties waarin de oorsprong of oorzaak van de vertraging niet bij de begunstigde zelf ligt, moet hier voorzichtig mee worden opgesprongen.

Aanbevelingen

- Behoud vijf jaar voor de zorgtoeslagen en voor situaties waarin laattijdige vaststelling niet aan de begunstigde kan worden toegerekend.
- Definieer zeer duidelijk wat in een geautomatiseerd systeem als aanvangsdatum van een aanvraag geldt.
- Benader potentieel rechthebbenden proactief vóór het verstrijken van de termijn
- Maak de geraamde besparing per rechtencategorie transparant en beoordeel op basis daarvan de proportionaliteit.

3.7. Bevriezing leeftijdsbijslag

Artikel 133 stelt een bevriezing in van de leeftijdsbijslagen van de kinderen in de overgangsregeling.

Het bevriezen van de leeftijdstoeslagen in de overgangsregeling is voor de raad niet verdedigbaar. **De kosten van kinderen nemen toe met de leeftijd, onder meer voor onderwijs, digitaal materiaal, vervoer, kleding en participatie.** Door de bijslag op het niveau van einde december 2026 vast te klikken, verdwijnen de stijgingen bij het bereiken van een volgende

leeftijdscategorie. Daardoor vermindert de aansluiting bij de feitelijke kosten. A fortiori vergroot deze ingreep de al bestaande verschillen tussen gezinnen in het overgangssysteem en gezinnen in het nieuwe systeem. De Raad stelt zich dan ook vragen of deze bevriezing een toets aan het standstill-, gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel doorstaat.

Aanbevelingen

- Behoud de bestaande leeftijdstoeslagen zodat de ondersteuning van kinderen blijft meegroeien met de kosten van oudere kinderen.
- Als de bevriezing wordt behouden, motiveer dan per getroffen groep de noodzaak en proportionaliteit en publiceer de verdelingseffecten naar inkomen, gezinstype en geboortejaar.
- Voorzie gerichte bescherming voor gezinnen met een lage kostendekking en onderzoek hoe verschillen tussen het oude en nieuwe stelsel kunnen worden beperkt.

4. Medisch-technische ziekenhuisdiensten

Artikelen 134 en 135 schaffen vanaf 1 januari 2027 de forfaitaire Vlaamse financiering van uitrusting en apparatuur voor medisch-technische ziekenhuisdiensten af.

De afschaffing van deze financiering voor zware medische apparatuur zet de toegankelijkheid, kwaliteit en betaalbaarheid van de ziekenhuiszorg onder druk. Het huidige systeem ondersteunt ziekenhuizen bij de vervanging en vernieuwing van hoogtechnologische en kapitaalintensieve apparatuur, zoals MRI-, PET- en CT-scanners en radiotherapietoestellen. De stopzetting van deze ondersteuning komt bovendien op een moment dat veel ziekenhuizen financieel kwetsbaar zijn.

De stopzetting van de toestelfinanciering vereist een zorgvuldige afstemming met de federale hervormingen van de ziekenhuis- en honorariumfinanciering. De investeringskosten voor onder meer MRI-, PET- en radiotherapietoestellen maakten historisch geen deel uit van de artsenhonoraria maar werden gefinancierd via onderdeel A3 van het Budget Financiële Middelen (BFM) en, na de zesde staatshervorming, via de Vlaamse toestelfinanciering. Het is onvoldoende duidelijk hoe deze investeringskosten voortaan structureel worden gefinancierd en hoe de Vlaamse beslissing zich verhoudt tot de geplande federale hervormingen. De abrupte stopzetting vermindert bovendien de voorspelbaarheid van het Vlaamse investeringsbeleid en kan bestaande financiële afspraken tussen ziekenhuizen en artsen doorkruisen.

De combinatie van bijkomende apparatuur en minder financiering verhoogt de financiële druk op ziekenhuizen en houdt ook risico's in voor patiënten. De Vlaamse Regering keurde recent bijkomende toestellen voor medische beeldvorming goed, terwijl 14 miljoen euro aan subsidies wegvalt. Dit kan ziekenhuizen ertoe aanzetten apparatuur intensiever te benutten om investeringskosten te recupereren of noodzakelijke investeringen uit te stellen. Daarnaast kunnen

ongewenste financiële prikkels ontstaan en bestaat het risico dat kosten worden afgewenteld op patiënten.

Ook de toenemende zorgvraag en het groeiende belang van geavanceerde diagnostiek en behandeling vereisen voldoende structurele financiering voor tijdige vervangings- en vernieuwingsinvesteringen. Een duurzaam financieringskader is essentieel om de toegankelijkheid, kwaliteit en betaalbaarheid van de ziekenhuiszorg op lange termijn te waarborgen.

De Vlaamse Raad WVG vraagt, tot slot, om de financiering van zware medische apparatuur te integreren in de bredere hervorming van het ziekenhuislandschap en een langetermijnvisie. Een duurzaam investeringsbeleid vereist naast voldoende middelen ook een onderbouwde visie op de behoefte, programmatie, spreiding en het doelmatige gebruik van zware medische apparatuur.

Aanbevelingen

- **Waarborg een stabiele en structurele financiering van zware medische apparatuur.** Zorg voor een voorspelbaar investeringskader dat ziekenhuizen in staat stelt noodzakelijke vervangings- en vernieuwingsinvesteringen tijdig uit te voeren.
- **Stem de Vlaamse toestelfinanciering af op de federale hervormingen van de ziekenhuis- en honorariumfinanciering.** Verduidelijk hoe de investeringskosten van zware medische apparatuur structureel worden gedragen en vermijd financieringshiaten of ongewenste financiële prikkels.
- **Koppel de financiering aan een langetermijnvisie op het ziekenhuislandschap.** Baseer toekomstige investeringen in zware medische apparatuur op de zorgbehoeften en op een onderbouwde visie op programmatie, spreiding en doelmatig gebruik.